

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστίου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρητονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνον. — Δέοτος Δε-Τεσσώ : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σικωνικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Κυρίας Robinson : ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις πρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,58
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια).

Η'

— Δὲν λέγω ὅτι εἶδα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἶπεν αὐτῇ φαιδρῶς, ἀλλὰ δὲν με ἐπρόλαβεν εἰμὴ ὀλίγας στιγμᾶς.

Ὁ Φριδερίκος τὴν προσέβλεψεν ἀπορῶν.

Οὐδὲν ἔχνος εἰς τὸ ἀξιέραστον πρόσωπόν της ἐδήλου τὴν ταραχὴν τῆς παρελθούσης νυκτός.

Ἐκ νέου ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ λύπη ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν τοῦ ὑποπλοιάρχου.

— Καθὼς βλέπω, ἐσυλλογίσθη, εὐκολον θὰ μοῦ εἶνε νὰ ἐπιτύχω συγγνώμην διὰ τὴν παραφροσύνην μου.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Λευκὴ Διλλιέρ δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνηθῶν νεανίδων· ἔχαιρε πᾶσαν τὴν δυνα-

τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν.

— Κύριε Πλεμόν, εἶπεν, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοῦ προσφέρητε τὸν βραχίονά σας δι' ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὸν κήπον ;

Ὡφειλε νὰ συγκατατεθῇ. Ἡ νεῆνις προελάμβανε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Τὴν ὠδήγησεν εἰς περίπτερον ἐγειρόμενον ἐπὶ σωροῦ λευκῶν βράχων, καλυπτομένων ὑπὸ ἀγριαμπέλου, ἀναμέσον τῶν ρωγμῶν, τῶν ὁποίων γιγαντιαῖοι θάμνοι ἀλόγως ἐξέτεινον τὰ ἀκανθώδη φύλλα των.

Ὅτε εὐρέθησαν μόνοι, ἡ νεῆνις ἐξηπλώθη εἰς μίαν ἐκ τῶν ταλαντευομένων ἐκείνων ἐλαφρῶν ἐκ καλάμου ἐδρῶν, ἥρεμωτάτη δέ, με τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της ἀτενῶς βλέποντας ἤρχισε λέγουσα :

— Γνωρίζω ὅτι κατὰ θέλετε νὰ μοῦ εἰπῇτε. Λέγετε.

Ὁ Φριδερίκος ἐδίστασεν. Ἡ ἀγχνίονα ἐκείνη καὶ ἡ ἀταραξία τὸν ἐτάρασσαν.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ εὕρῃ τὰς λέξεις, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Δεσποινίς, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

Ἡ νεῆνις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὁπωσοῦν χλευαστικῶς.

— Νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην ; Δὲν ἐννοῶ, ἀπήντησεν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ τινος θλιβεράς ἐκπλήξεως, ὀφείλω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς λόγους μου.

— Βεβαίως, κύριε.

Τότε πᾶς δισταγμὸς ἐξέλειπεν. Ἦτο ὀρθιος, ἀφέθη εἰς τὸν ροῦν καὶ ἐλάλησεν ἀκατάσχετος.

— Δεσποινίς, ἐπανέλαβε, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον κίνημα, διὰ τὴν ταραχὴν, ἣν δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλω τὴν παρελθούσαν νύκτα. Εἶνε ἡ πρώτη στιγμή, καθ' ἣν δύναμαι νὰ ζητήσω τὴν συγγνώμην σας, ἐὰν δέ, ὡς ἐλπίζω, ἡ σκηνὴ δὲν ἔσχεν ἄλλους μάρτυρας, σᾶς παρακαλῶ νὰ λησμονήσετε τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν μου, νὰ λησμονήσετε ὅτι δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιβῶ τὸ ψεῦδος οὐδὲ εἰς τὸ πρό-

σωπόν μου, οὐδὲ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Εἶπε ταῦτα ταχέως, χωρὶς νὰ διακοπῇ, μὴ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἐκ φόβου μήπως ἀντικρύσῃ σκωπτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της. Καὶ ἐσιώπησεν.

Ἡ νεῆνις ἐψιθύρισε μετὰ τινος στεναγμοῦ :

— Ζητεῖτε συγγνώμην ; Λοιπὸν μεταμέλεσθε διὰ τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν σας, ὡς λέγετε ;

Ὁ Φριδερίκος οὐδὲν ἀπήντησεν.

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησεν.

Μὲ ὅλον τὸ πνεῦμά της ἡ Λευκὴ δὲν ἡδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπωδύνου ἐντυπώσεως τῆς σιγῆς ἐκείνης.

Ἠγέρθη.

— Αὐτὸ μόνον ἠθέλετε νὰ μοῦ εἴπητε, κύριε Πλεμόν, ῥώτησεν.

— Αὐτό, δεσποινίς.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δόσατέ μοι τὴν χεῖρά σας· θὰ λησμονήσω.

Καὶ ἐπρόφερε τὴν φράσιν : «θὰ λησμονήσω» διὰ παραδόξου τρόπου, μετὰ κινήματος νωχελούς, μόλις ἐκφράζοντος ἀποχαιρετισμόν.

Ἐμελλε λοιπὸν ν' ἀποχωρισθῶσιν οὕτω, διὰ μιᾶς σκαιᾶς παρεξηγήσεως. Ὁ Πλεμόν δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, δεσποινίς, εἶπεν ... Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω... τὴν ὑπόληψίν σας τοῦλάχιστον, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ ἀληθές, τὸ μόνον αἰσθημα

τῆς ψυχῆς μου... Δεσποινίς, τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤμην παράφρων, ὡς εἶμαι ἴσως καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἀφοῦ τολμῶ νὰ σᾶς ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως. Ὅ,τι δι' ὑμᾶς εἶνε ἀσήμαντον περιστατικόν, εὐνόητος λατρεῖα προσφερομένη πρὸς τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονὴν σας, δι' ἐμὲ ἀποτελεῖ τὸ κύριον καὶ ἀποφασιστικὸν συμβάν ὁλοκλήρου τοῦ βίου μου. Ἀφῆσα νὰ διαγνώσῃτε τί αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου· εἶμαι ἔνοχος. Ὡφείλον νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν ἀπόστασιν, ἣτις μᾶς διαχωρίζει, ἀφοῦ δὲ προσέκρουον κατὰ τοῦ ἀδυνάτου, ὦφείλον

εὐθύς, ἐξ ἀρχῆς ν' ἀποφύγω πᾶσαν εὐκαιρίαν. Τὸ σφάλμα μου ἔγκειται ὁλόκληρον εἰς τὴν ἐνταῦθα ἔλευσίν μου. Ἐπρεπε νὰ προῖδω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν ὑμέτερον πλοῦτον καὶ τὴν ἰδικήν μου πτωχείαν.

Ἡ Λευκὴ εἶχε σταματήσει. Αἱ τελευταῖαι λέξεις διεφώτισαν αὐτήν. Ἐστράφη, τὸν εἶδεν ὄρθιον, ὠχρόν, ἀλλὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἀκτινοβολοῦντα ἐξ ἀδαμάστου ὑπερηφανείας. Αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου παρετήρησεν ὅτι ἡ θελκτικὴ μορφή της ὠχρίασε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα βαθμηδὸν τὸ χρῶμα ἐπανήρχετο εἰς τὰς παρειάς της.

Ἡρέμα, μετ' ἄκρας ἀβρότητας, ἀρουμένη τὸ γόητρόν της ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς ὑπολανθανούσης ἐν τῇ ὁμολογίᾳ της, ἡ δεσποινὶς Διλλιέρ ὠμίλησεν :

— Σὰς ἐννοῶ ἐπὶ τέλους, ἐπιθύρισε, καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι ἐπροφέρατε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους· ἄλλως ἡθέλωμεν χωρισθῇ ἕνεκα μιᾶς παρεξηγήσεως. Ὡ! μὴ σπεύσητε νὰ κρίνητε. Εἶνε πολὺ τολμηρὸν, εἶνε ἀπρεπὲς ἴσως αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττω κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχω ἄλλο μέσον... Ἀκούσατε, κύριε Πλεμόν· νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἄγνοῶ τὴν πτωχείαν σας ; Ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἴσθε, δὲν ἔχετε τάχα τὸ μέλλον σας, τὸν ἔρωτά σας πρὸς τὸ εὐγενὲς στάδιον, ὅπερ ἐξελέξατε; Σὰς τρομάζει ἡ περιουσία μου ; Πρέπει νὰ καθησυχάσω ὡς πρὸς τοῦτο· οὐδέποτε αὐτὴ μὲ ἡμπόδισεν, οὐδὲ θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρωμαι ὅπως θέλω, νὰ πράττω κατὰ τὴν ὁρεξίν μου, ν' ἀγαπῶ ὅποιον μοῦ φαίνεται ἄξιος. Ἡ περιουσία μου... Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπομακρύνει ἐκείνους, οἵτινες ἴσως...

Καὶ διεκόπη. Ἡ φωνὴ της κατέστη ὑπότρομος ὑπὸ λυγμοῦ· ἀλλὰ συνῆλθεν ἐν τῷ ἄμα.

— Εἴσθε λοιπὸν ἀδιάλλακτος, κύριε ναυτικέ ; ἐπανάλαθεν. Οὐδέποτε θὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι εἶμαι πλουσία ;

Ἡ ἐπερώτησις ἦτο ἐντονος καὶ ἄμεσος. Ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν :

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ χλευάζητε, δεσποινίς· ἀλλ' ἴσως εἶνε σκληρὸν ἐκ μέρους σας.

Ἡ νεῆνις ἐφρικίασε σύσσωμος.

— Δὲν σὰς χλευάζω ποσῶς, κύριε Πλεμόν, εἶπεν. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω διόλου τοιαύτην ἐπιθυμίαν. Ἀλλὰ μαντεύω τοὺς διαλογισμοὺς σας, ἡ μάλλον ἐμάντευσα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὅτε συνηντήθημεν ἐπὶ τοῦ Ρισελιέ. Ἐννοῶ τὴν ὁδὸν σας, καὶ — διατί νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσω ; — τὴν ἰδικήν μου. Μὲ ἀγαπᾶτε καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇτε. Τὴν παρελθούσαν νύκτα σὰς διέφυγεν ἡ ὁμολογία καὶ τώρα προσπαθεῖτε νὰ τὴν διαφεύσητε. Πρὸς τί; Δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀπατῶμεν ἀλλήλους. Κύριος εἴσθε, ἂν θέλετε, νὰ θυσιάσητε ἐξ ἐγωῖστικῆς αἰσθημάτων τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς σὰς ἀρνεῖται, πρὸς ἱκανοποίησιν φιλοτιμίας, τὴν ὁποίαν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ ὑπερβολικὴν.

Καὶ ἐνῶ ἐτελείωνε τοὺς λόγους τούτους ἡ φωνὴ της εἶχε κατασταθῇ εὐσταθής, διαπεραστική. Κατείχeto καὶ αὐτὴ ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ἀντὶ τῆς τρυφερᾶς διαχύσεως τῆς πρώτης ἐρωτικῆς συναντήσεως, προέκυπτεν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐλάλει ἡ ψυχρὰ φωνὴ τῆς λογικῆς. Ἀμφότεροι ἦσαν στενωχωρημένοι, ἀμνηχανοῦντες. Μία κραυγὴ, προσερχομένη ἐκ τῆς καρδίας, διέλυσεν ὅλον ἐκείνον τὸν πάγον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Φριδερίκος, δὲν ἔχω οὐδὲ τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν δύναμιν ν' ἀποκρούσω τὴν ἐπερχομένην εὐτυχίαν. Σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, καθότι, τὸ γινώσκετε. Καταστήσατέ με λοιπὸν ὅ,τι δύνασθε νὰ μὲ κατατήσητε, δηλαδή ἄνδρα, ὅστις, ἀποβλέπων πάντοτε πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀτομικότητα καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλο τι, νὰ θεωρῇ πάντοτε ἑαυτὸν ἄξιον τῆς ἐκλογῆς σας.

— Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχον ἀποφύγει πάντα τὰ ἐνοχλητικὰ προοίμια, πάσας τὰς φράσεις, αἵτινες οὐδὲν λέγουν. Ὁρθιοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων, μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας δὲν ὠμίλησαν πλέον εἰμὴ διὰ βλεμμαίων. Ὅτε δὲ τὸ πνεῦμά των ἀνέκυψεν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς μέθης, τὰ χεῖλη τοῦ Φριδερίκου ἀπήγγειλον βραδέως ὡς μελωδίαν ἐν ὄνομα :

— Λευκὴ !

— Φριδερίκος ! ἀπήντησεν ἐκείνη ὡς ἡχώ.

Καὶ αἱ δύο τῶν πνοαὶ εἶπον ταύτοχρόνως : Διὰ παντός !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ναύτης ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ πλοίαρχος ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ «διὰ τὴν ὑπηρεσίαν.» Ὁ νεανίας, ἀποτόμως ἀνακληθεὶς εἰς τὸ καθήκον, περιεβλήθη ταχέως τὴν στολὴν του καὶ ἐπορεύθη παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ του. Οὗτος, χωρὶς νὰ τον καλέσῃ νὰ καθίσῃ, εἶπεν αὐτῷ μὲ ἀσυνήθη τόνον φωνῆς :

— Κύριε, ἔχω ἐντολὴν νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι μετετέθητε ἐπὶ τοῦ Τιλοῖτ καὶ ὅτι, ἕνεκα κατεπειγόντων λόγων, ὁφείλετε νὰ φθάσητε τὸ πλοῖον τοῦτο τάχιστα εἰς τὴν Κοχιγκίαν, ἐπομένως θ' ἀναχωρήσητε σήμερον διὰ τοῦ εἰς Αἴγυπτον ἀναχωροῦντος ταχυδρομικοῦ. Μεθαύριον, Σάββατον, θέλετε εἶσθαι εἰς τὸ Πόρτ-Σαῖδ, ὅπου θέλετε περιμενεῖν εἰκοσι

τέσσαρας περίπου ὥρας τὸ διὰ τὴν Σινικὴν ἀτμόπλοιο. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὑποϋγκὴ διαταγή. Οὐδὲν λοιπὸν ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐτοιμασθῇτε διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Μαυρίκιος παρετήρει τὸν πλοίαρχον, διαπορῶν. Ἡ αἰφνιδία διαταγὴ καὶ ὁ ψυχρὸς τρόπος τῆς μεταβιβάσεως αὐτῆς ἐτάραττον καὶ ἐξέπληττον αὐτόν. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Δυμῶν-Ὁ-Οὐρβίλ, ἀξιωματικὸς μάλλον γέρον καὶ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, μετεχειρίζετο αὐτὸν σχεδὸν πατρικῶς. Ὁ πλοίαρχος, ὡσεὶ μαντεύσας τὰς θλιβερὰς ἐντυπώσεις τοῦ νέου, ἐνηκολούθησεν, ἀναλαβὼν τὸ σύνθηρες φιλόστοργον ὕφος του :

— Καθίσατε τώρα, ἀγαπητέ μοι, καὶ ἄς συνδιαλεχθῶμεν ὡς φίλοι. Ἡξεύρω περὶ τίνος πρόκειται, διότι ὁ πατὴρ σας μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοι γράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν καὶ οὐδὲν νὰ μοι ἀποκρύψῃ. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ ἱατρὸς Βιλφερὼν παρέσχεν ὑμῖν τὴν μεγίστην δυνατὴν ἐκδούλευσιν, ἀναγκάσας ὑμᾶς ν' ἀπέλθῃτε παραχρῆμα.

— Εἶναι ἀδύνατον, — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. — Ἄς μοι δοθῇ φύλλον χάρτου· θὰ γράψω τὴν παραίτησίν μου ἐπὶ ταύτης τῆς τραπέζης.

— Καὶ ἔπειτα ; Ἀγαπάτε μίαν νεανίδα, ἄγνωστόν μοι ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐπίσης αὐτὴ ἄγνοεῖ καὶ τὸ ὁποῖον ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ τῇ ἀποκαλύψῃτε, δὲν σὰς ἐπιτρέπει νὰ τὴν νυμφευθῇτε. Ἰδοὺ τί μοι ἀναγγέλλει ὁ πατὴρ σας, ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι μόνον σπουδαιότατοι λόγοι θὰ ἔπεισαν ἄνδρα οἷος ὁ πατὴρ ὑμῶν νὰ ἐκφρασθῇ δι' ὅλης τῆς αὐθεντίας του. Ἡ παραίτησις ὑμῶν τί δύναται νὰ θεραπεύσῃ ;

— Θὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Ρεννεφῶρ, διότι ὑμεῖς ἡξεύρετε ὅτι πρόκειται περὶ αὐτῆς.

— Ναί, ἀλλ' ἐπίσης ἡξεύρω, ὅτι, ἐάν το πράξητε, ὁ πατὴρ ὑμῶν θὰ σὰς κλείσῃ τὴν οἰκίαν του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνασθε νὰ με βεβαιώσητε, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ρεννεφῶρ καὶ ὁ ἐπίτροπός της θέλουσιν ἀρκεσθῇ εἰς τὴν νέαν θέσιν σας ;

— Ἀνελάβομεν ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεις ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν θὰ ἡμπόδιζεν ἡμᾶς τοῦ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον μας.

— Ἀγαθὴ τύχη ! Δὲν ἀνελάθετε ὅμως ὑποχρεώσεις δι' ὀρισμένην προθεσμίαν.

Πολλοὶ ἄλλοι ἔκαμον τὰς μνηστέας τῶν νὰ περιμένωσιν. Ἀκούσατέ μου· κερδίσατε καιρὸν· δώσατε δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν, ὅ,τι δ' ἂν συμβῇ, θέλετε ἰδεῖν ὅτι θὰ εἴσθε εὐτυχῆς, οὕτω πράττοντες. Ἀλλως, φρονῶ ὅτι ἡ υἱικὴ στοργὴ φέρει εὐτυχίαν. Ἐμπρός. Θ' ἀναχωρήσητε, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Οὐδέποτε πρὶν ἢ ἰδῶ τὴν δεσποινίδα Ἐλενίσαν.

— Εἶναι τρέλλα, τὴν ὁποίαν ὀφείλον νὰ μὴ σὰς ἀφήσω νὰ πράξητε. Πλὴν ἐγὼ ἐπίσης ὑπῆρξα νέος καὶ ἡξεύρω ὅτι, ἐάν ἡνάγκασον ὑμᾶς νὰ μείνητε ἐπὶ τοῦ πλοίου, θὰ σὰς ἐξέθετον εἰς ἀφροσύνην τινά.